

„Ako mi môže pomôcť mentor stať sa ešte lepším učiteľom?“

„Ohýbaj ma, mamko, pokiaľ som ja Janko. Keď už budem Jano, neohneš ma, mamko.“

V nádeji, že táto slovenská ľudová múdrosť je stále pravdivá, sa s očakávaním hlásim do programu IRPU. Som mladý, niektorí by povedali neskúsený, učiteľ. Áno, po formálnej stránke mám len málo praxe, ale zážitkovej pedagogike sa už venujem vyše desaťročia. Videl som nadšenie z vlastnej skúsenosti detí, silné emócie, súdržnosť tímu i sanitku prichádzajúcu k menej podareným nápadom. Nuž, kto nič nerobí, nič nepokazí.

Aby som toho pokazil čo najmenej, privítam rady starších, skúsenejších a múdrejších a mentorský program IRPU je jednou z veľmi dobrých príležitostí, ako rásť.

„Viac hláv, viac rozumu.“

Na mojich hodinách je síce hláv dostatok, ale spätná väzba žiakov a mentora je kvalitatívne odlišná. Vkladám nádej do toho, že mi doplní to, čo si neviem predstaviť a to, čo mi nepredstavili ani na fakulte. Poznám, že o čosi viac som čakal aj od uvádzacieho učiteľa a skúsenejších kolegov. Nuž, nakoniec tých hláv až tak veľa nie je.

Mentor by vzhľadom jeho rozhľadu vedel zastúpiť hádam aj dve-tri učené hlavy a ja by som tak získal konzultácie a hodnotenie práce z viacerých hľadísk „instantnou formou“.

„Aká matka, taká Katka.“

Na porátanie dobrých príkladov (kvalitného učenia videného na moje vlastné oči) by mi rozhodne stačila aj ruka slabšie vidiaceho, ale odvážneho stolára. A keďže je lepšie raz vidieť, ako 100-krát „lajknúť“ na Facebooku, určite si nechám predviesť majstrovské umenie práce s ľuďmi naživo, aby som ho potom sám mohol aplikovať vlastným spôsobom. Veď hádam všetci vieme, že vlastný zážitok je najlepší učiteľ.

Pridelený mentor by ma potešil nielen slovným hodnotením, ale aj vlastným príkladom hodným nasledovania – a povzbudením v tom, aby som ho nasledoval aj po skončení programu.

„Bez vetra sa ani lístok na strome nepohne.“

O čo ťažšie by bolo pohnúť mnou... Naozaj 😊. Ako by bolo možné očakávať, že ma rutina a kolotoč všedných dní naučí kreatívnemu vedeniu k slobode myslenia iných? Zvodov z ciest majstrovej pedagogiky je mnoho a najjednoduchšie je nechať sa unášať prúdom... na ktorý nie som hrdý.

Mentor by mi mal dať impulz pohnúť sa správnym smerom, nabráť odvalu na nové veci a povzbudiť, keď sa bude zdať cieľ nedosažiteľný.

„Kto sa bojí, nech nechodí do lesa.“

Ja do lesa pôjdem tak či onak, ale predsa len by som sa menej bál, keby so mnou aspoň najťažšie úseky šiel niekto ďalší s cieľom povzbudiť, pomôcť a občas aj trochu naviesť na správnu cestu. V tom mojom lese sú totiž aj veľmi zvláštne zvery: niektoré apatické až na smrť, iné hlučné, zvedavé či prelietavé v každej chvíli.

Tak... pôjde so mnou niekto?